

BỄ DÂU CUỘC TÌNH

● Tri Lê

- Chiều nay em lên ca, cửa hàng có món chè đậu đen mới nấu, anh nhắn Kim Chi qua mua nha, em trực từ 3 giờ đến tối.

- Lần này có thuốc lá Hoa Mai không Trang? Thuốc Vàm Cỏ lúc này sao hay tấ quá, đang hút nửa chừng bỗng tấ ngúm, rất bực mình.

- Em không biết, nhưng nếu có thì họ cũng móc ngoặt với nhau để chia chác cả rồi, thuốc lá là mặt hàng ít khi được cửa hàng bán ra cho công chúng, có bao nhiêu họ đã chia nhau thắng từ công ty vật tư rồi, đâu tới phiên người dân.

- Chùng nào anh về lại Khánh Vĩnh?

- Ngày mai, ghé thăm ba má thằng Vượng, thấp cho nó cây nhang rồi anh về lại trên đó. Anh cũng không ngờ! Vượng với bản tính hiền lành, nhưng

lại quyết đoán dứt khoát... thà chết chứ không để bị bắt. Đêm đó, nếu nó chịu buông súng thì chắc cả bọn cũng chỉ bị bắt là cùng... Đêm đó, anh cũng thấy lạ. Tại sao thằng Vượng cứ đòi phải chính nó giữ lấy cây súng? Khi biết rằng chuyến vượt biên bị bại lộ, nó đã ở lại bắn lộn với đám công an để cho tụi anh chạy thoát. Sáng hôm sau, công an biên phòng Huyện Vạn Ninh mới cho người đi lấy xác thằng Vượng về, theo những người chứng kiến cảnh công an vào lấy xác thằng Vượng cho biết thì trên người nó lỗ chỗ đầy vết đạn... Có ai trong chúng ta biết trước được cuộc đời mình rồi sẽ có kết thúc ra sao? Nhưng thằng Vượng biết, nó biết trước rằng khi quyết định giữ khẩu súng, là nó sẽ chết... Chết để bạn mình được sống.

- Em có nghe Phương Thảo kể lại chuyện này, ba tháng sau biến cố này, anh Việt cũng xuống tàu vượt biên, nhưng gia đình không nhận được tin tức nào từ anh, cũng như những người đi trên chuyến tàu đó. Phương Thảo cũng đã đau đớn, ngóng trông tin anh Việt cùng với cái bụng bầu lớn theo thời gian, cho đến khi bé Hoài Việt chào đời nhưng không thấy được mặt cha.

- Ngày mai anh sẽ về lại Khánh Vĩnh, có tin tức gì thì gia đình sẽ lên thăm anh và cho anh biết. Nhưng có lẽ cũng phải chờ qua tháng 3 sang năm mới được, mùa này biển động, gió mạnh quá, không tiện cho việc ra đi.

Những sợi dây đèn màu được quấn trên thân cây sa pô chê cũng đủ mang lại ánh sáng để tôi nhìn mặt

Trang rõ hơn, suối tóc dài của nàng một nửa bỏ sau lưng, một nửa nằm trên bờ vai hờ hững trước mặt, đôi mắt Trang thật xa xăm, ly cà phê đen đá nãy giờ Trang vẫn chưa đụng đến, hơi nước đá thơm thắm ngoài ly lẫn lẫn chảy xuống mặt bàn. Từ giàn máy Akai phía bên trong quán đang chạy bản nhạc hoà tấu *Love Is Blue* của Paul Mauriat. Tiếng nhạc du dương, thánh thót, dễ làm cho con người ta quên hết

đi hiện tại để chỉ còn biết thả hồn vào giòng nhạc. Quán cà phê này nguyên là một biệt thự của một người có tiếng ở Nha Trang, quán nằm trên đường Yersin. Sau năm 1975, chính quyền cộng sản nghiêm cấm toàn bộ các nhạc phẩm của miền Nam, họ gọi là nhạc vàng. Nhưng lại cho phép lưu hành các nhạc phẩm ngoại quốc không lời. Đây là kẽ hở để cho các

quán cà phê loại này ra đời. Chủ nhân của các căn nhà to rộng, hoặc các biệt thự đã mau chóng tìm kế sinh nhai, bằng cách biến những căn nhà như thế thành những quán cà phê với nhạc hoà tấu êm dịu. Dĩ nhiên là cũng phải chung chi cho công an phường để họ làm ngơ. Lâu lâu con cháu ở nước ngoài gửi về chút quà cáp, người ta lại thấy công an phường miệng ngậm điếu thuốc ba số có cán.

- Em uống cà phê đi, để đá tan hết uống mát ngon...

- Bạn bè ngày càng thưa vắng dần, kẻ mất người còn, mai mốt này rồi anh cũng ra đi, em sẽ ra sao nếu vắng anh, vắng bạn bè. Em cũng muốn quên đi, để cùng anh vui vẻ những ngày mình còn bên nhau, nhưng sao em thấy khó quá anh ạ. Nghĩ đến những tháng ngày trống vắng, thiếu anh, vắng bóng bạn bè, em lại không chịu được. Ở đây tuy cũng vắng anh, nhưng ít ra thì chúng mình vẫn còn có thể gặp nhau, vui vẻ bên nhau những ngày nghỉ cuối tuần. Em biết, em ích kỷ, chỉ muốn anh ở lại với em, lý trí em cho em biết rằng phải để anh đi, nhưng mà... Thôi, cứ để tự nhiên đi. Việc gì đến sẽ đến, em muốn anh đưa em ra biển chơi, mình ăn mực nướng chấm tương cay thật cay, để khi em khóc, anh sẽ không biết là em khóc.

Đường Yersin vào buổi tối thật dễ chịu, gió biển thổi mát ngược tóc, hàng cây me hai bên đường in bóng dưới ánh điện đường, những đôi tình nhân trên những chiếc xe đạp được đánh bóng sáng choang, tất cả đều hướng về phía bờ biển, hiếm thấy những chiếc xe đạp ngược chiều với chúng tôi.

Xiết nhẹ tay Trang, tay trong tay chúng tôi đếm nhịp bước. Trang xinh tươi trong bộ quần áo bà ba màu trắng và chiếc quần dài đen, chân mang đôi guốc cao, tạo dáng Trang cao dong dỏng. Tóc Trang bị gió biển thổi ngược, tung bay bật về sau lưng. Thỉnh thoảng lại bay ngang qua mặt tôi thoang thoang mùi hương của tóc nàng. Trong những lúc như thế này, trong tôi lại dấy lên ý nghĩ bỏ cuộc, không muốn xa Trang một giây phút nào cả. Có lần, tôi đã nói với Trang về ý nghĩ đó của tôi, tôi thấy mắt Trang chợt sáng lên, nhưng cũng qua đi lẹ làng như lúc chợt sáng trước đó. Vòng tay qua, kéo Trang sát lại bên mình, hôn lên mái tóc rối bung lên vì gió biển của nàng. Tôi biết, trong lúc này, nếu có tàu ngay trước mặt, tôi cũng sẽ không bước lên tàu, tôi không muốn mất đi cái không gian hạnh phúc của hai đứa tôi. Tôi yêu Trang hơn lúc nào.

Biển đêm nay thật đẹp, mặt biển phẳng như gương, chỉ có tiếng gió rì rào thổi và tiếng sóng vỗ nhẹ vào bờ, những đợt bọt biển như đuổi bắt nhau theo từng con sóng nhẹ, rồi vỡ tan mỗi khi chạm vào bờ cát. Ngoài khơi, ánh điện của các con thuyền câu tỏa ánh sáng huyền hoặc, thoạt nhìn cứ tưởng là những chiếc lồng đèn đang được thả trên mặt biển. Thỉnh thoảng một vài vì sao xẹt ngang bầu trời trong vắt trông đẹp mắt. Đưa tay lùa nắm cát, Trang nghịch ngợm trút hết vào người tôi.

- Em muốn chui vào người anh, như nắm cát này, ngay lúc này. Ôm em đi anh, ôm em để cho em biết

là em còn có anh bên cạnh, dẫu trong chốc lát rồi anh đi, em sẽ xa anh, rồi em sẽ không còn cảm nhận được những giây phút nôn nao, mong đợi anh về mỗi cuối tuần để đưa em đi dạo phố Độc Lập, em sẽ nhớ anh chợt ào đến, rồi vội vã ra đi.

- Sáng mai anh sẽ đưa em lên Thành chơi, hai đứa sẽ ăn sáng với bánh ướt Phú Khánh, đưa em về làng Phú Lộc viếng mộ ông bà nội anh, mình sẽ có một ngày thật đẹp bên nhau. Anh sẽ đón em lúc 7 giờ sáng, ngày mai em toàn quyền sử dụng anh, chịu chưa? Trang đưa tay đấm thùm thụp vào lưng tôi, miệng cười tươi, nàng cúi xuống xắn quần lên chạy vụt về hướng biển với đôi chân trần. Trang đứng đó, dáng mông lung, gió biển làm cho tà áo bà ba của nàng bay lất phất, tôi bước đến sau nàng, vòng tay ôm trọn nàng từ sau lưng, dụi mặt mình vào làn tóc rối của nàng, Trang ngoảnh mặt về phía tôi, hé môi chờ đợi, tôi cúi xuống đặt lên môi nàng một nụ hôn, tôi cảm nhận được vị mặn trên đôi môi nàng. Trang đã khóc. Tôi buông nàng, nói khẽ :

- Mình về đi em, coi chừng thấm lạnh, bệnh thì khổ.

- Em chưa muốn về, lâu lắm rồi mình mới ra biển lại, anh không thấy đêm nay biển đẹp lắm sao?

- Biển đêm nay thật đẹp, nhưng anh chỉ sợ em thấm lạnh rồi bệnh.

- Nếu phải bệnh đêm nay vì anh, em thấy mình hạnh phúc lắm, vì biết có còn được gần anh để được anh ôm ấp, vỗ về như đêm nay nữa không.

- Em thuộc dạng lì và liều...

- Không liều sao dám yêu anh... anh...

- Gì em...?

- Em muốn anh công em lên... đi về...

- Đây về nhà khá xa, sao anh công em nổi.

- Công được bao nhiêu thì công... Em muốn làm loài giây leo để bám vào thân anh suốt đời, anh biết hoa chùm gửi không? Loài hoa đó bám vào thân cây và chỉ chết khi thân cây kia chết. Em là hiện thân của hoa chùm gửi, chỉ biết có anh và yêu anh đến chết.

Tôi công Trang từ bãi biển, lên đến đường cái thì nói không ra hơi, nàng thì cười ngặt nghẽo, tôi ngồi nghỉ trên hàng cây cột phân ranh giữa đường dành cho người đi bộ và bãi biển. Trang ngồi bên, nhìn tôi tiếp tục cười khúc khích, đưa tay ngoắc chiếc xích lô vừa chạy ngang, tôi tính ngồi nép một bên, dành cho nàng một bên, nhưng nàng lại ngồi lọt thỏm vào lòng tôi, dựa hẳn vào người tôi, mùi hương của tóc nàng làm tôi chất ngất như bao lần.

- Cô cậu muốn về đâu?

- Bác cho tụi cháu về phố Độc Lập, ngay Ty Thông Tin là được rồi.

Chiếc xích lô chậm rãi đạp dọc theo đường Lê Lợi, xuống cuối đường thì quẹo trái để qua đường Phan Bội Châu, hướng về Ty Thông Tin, khu vực Ty Thông Tin tối nay đông nghẹt những người, dường như đêm nay có lễ hội văn nghệ gì đó của cộng sản... Từ sau năm 1975, chính quyền cộng sản thường xuyên cho tổ chức hình thái văn nghệ ngoài trời theo kiểu này để mừng những ngày lễ lớn của họ.

Xuống xe chúng tôi nắm tay nhau, len lỏi trong giòng người đông đảo ồn ào. Bên trên sân khấu là một hoạt cảnh của một bộ tộc thiểu số, cùng với tiếng nhạc cụ lạ lùng, nghe chói tai xen lẫn với tiếng hát gần như tiếng hét của cô ca sĩ. Xung quanh chúng tôi đa số là những người cùng lứa tuổi với chúng tôi, họ chờ nhau trên những chiếc xe đạp, đứng dày đặc cả mặt đường. Những năm sau ngày cộng sản chiếm miền Nam, tất cả mọi phương tiện giải trí, hầu như đồng loạt biến mất khỏi đời sống của người dân. Vì vậy, những sinh hoạt như thế này rất thu hút giới trẻ, không phải vì họ mê giòng nhạc (cách mạng) nhưng đây là dịp để họ tuôn ra đường, gặp gỡ nhau, để thông tin cho nhau những tin tức có liên quan đến thời sự, vấn đề vượt biển, bạn bè ai đi thoát được, ai bị vướng vòng lao lý. Tất cả đều được trải bày qua những dịp như thế này, mà không bị công an để ý theo dõi.

Tôi cũng thật sự bất ngờ, không hiểu là đêm nay họ mừng điều gì? Họ mừng điều gì đó, không phải là việc tôi quan tâm... Nhưng tôi có hơi thất vọng, vì nghĩ rằng, đêm nay sẽ được cùng Trang rảo hết khắp các phố phường của Nha Trang, ghi nhận hết những gì của yêu thương, những con phố, những gốc cây Trang đứng đợi tôi, mỗi khi nàng tan sở làm.

- Đông quá! Mình đi chỗ khác đi anh, hay mình qua bên Ngã Sáu Phước Hải, chỗ quán Hủ Tiếu chú Tư, em thấy đói bụng...

- Ủ! Chiều giờ chưa ăn gì cả, anh cũng cảm thấy đói bụng...

Hai chúng tôi rẽ bước sang đường Quang Trung, qua rạp hát Tân Quang, hướng về Phước Hải, nơi đây tương đối yên tĩnh hơn, trên cao Nhà Thờ Núi vẫn còn đèn sáng, chắc Cha xứ vẫn còn cầu nguyện. Chúng tôi bước vào quán chú Tư, kéo ghế cho Trang ngồi, tôi gọi cho Trang tô hủ tiếu giò heo và ly chanh muối, đây là hai món rất được Trang ưa thích, gọi cho mình phần bánh cuốn và ly trà đá, đốt cho mình điếu thuốc trong khi chờ đợi, tôi đưa mắt nhìn quanh. Quán khá đông thực khách, mặc dù đã hơn 8 giờ tối.

- Em có tin tức gì thêm của bác trai không, chừng nào thì họ cho phép gia đình đi thăm nuôi?

- Họ đã chuyển ba em ra Bắc, trại tù Cống Trờì ở Hà Giang, một thứ địa ngục trần gian, tin này gia đình biết được là do người quen có thân nhân cũng bị đi tù cho biết, nhưng nhờ họ có bà con là cán bộ cao cấp tiết lộ nên biết được, trong đợt thăm nuôi vừa rồi ở miền Bắc, ba em đã nhờ họ nhắn tin với má em. Má em đang thu xếp xin giấy phép thăm nuôi. Theo như nguồn tin mà nhiều người đã cho biết, trại tù Cống Trờì là trại tù khắc nghiệt nhất, khí hậu lạnh buốt xương, cai tù tàn ác đối với tù nhân, những ai bị đỏi ra trại tù này khó có hy vọng sống sót.

- Dã man thật! Con người đối với con người còn tệ hơn thú vật.

- Em đang lo sợ cho tính mạng của ba em, người ta cho biết ba em ốm đói lắm.

Tôi thấy Trang đưa hai tay che mặt, nấc lên, đôi vai rung động theo từng tiếng nấc.

- Anh xin lỗi Trang, đã làm cho em buồn...

- Không anh ạ! Dù muốn hay không gì đi chăng nữa, thì đó cũng là sự thật, một thực tế, mà em phải đối mặt với nó. Và anh cũng hiểu đó là lý do tại sao em không thể ra đi cùng anh, ba má em rất muốn em ra đi cùng anh, em cũng chỉ vâng dạ cho qua mà thôi. Ba má chỉ có em là con một, em không đành anh ạ. Yêu anh! Em muốn anh phải ra đi, vì anh không thể sống dưới chế độ này được, sớm hay muộn gì họ cũng truy ra anh và bạn bè của chúng ta. Em phải ở lại đây, bám lấy mảnh đất này, lo cho ba má em được ngày nào hay ngày đó. Hơn nữa! Em là đàn bà con gái, họ không để ý nhiều. Bạn bè ở bên kia đang chờ anh.

Đưa Trang về, đứng trước nhà nàng, tôi ôm Trang thật chặt, hôn nàng thật say đắm, hôn như chưa bao giờ được hôn, Trang nhón người đón nhận những nụ hôn cùng với đôi mắt đắm lệ. Tôi đưa Trang vào nhà, chào má nàng, từ biệt bà để ra đi, tôi thấy bà ngoảnh người quay đi chỗ khác, tay vén vạt áo đưa lên mắt.

Lần đó tôi may mắn thoát được, và tạm cư tại Nhật Bản, gặp lại bạn bè cùng chí hướng, bắt tay vào việc thực hiện hoài bão, cũng như tìm cách liên lạc lại với Trang. Sáu tháng sau, tôi nhận được điện tín của Trang cho biết là ba Trang đã mất trong trại tù Cống Trời, họ không cho gia đình nhận xác, với lý do không có phương tiện đi chuyển vào Nam. Và họ đã vùi xác của ba Trang ở một góc rừng của trại tù khủng khiếp nhất Việt Nam. Trong điện tín, Trang

cũng đã ngấm báo tin cho tôi biết, là Trang và má nàng sẽ dọn về quê vùng Kinh Tế Mới.

Vài tuần sau đó, tôi đã nhận được lá thư đầu tiên của Trang gửi đi từ trại tị nạn Palawan - Philippines, nàng và mẹ già đã đến được bến bờ tự do. Điều trớ trêu là, tuy tôi ra đi trước nhưng lại ở trại tạm cư Nhật Bản hơn hai năm, riêng Trang và má nàng thì ở Philippines chỉ có 9 tháng rồi lên đường đi định cư tại Úc. Chúng tôi đã gặp lại nhau tại Úc, sau thời gian dài 3 năm xa cách. Cũng trong năm đó, một đám cưới nghèo đã được tổ chức trong vòng bạn bè thân thiết. Hôm bước vào nhà thờ làm lễ hôn phối, quỳ trước tượng Chúa, tôi nghe tiếng Cha chủ lễ đọc to lên:

Việc gì Thiên Chúa đã kết hợp, loài người không được phân chia...Ω